

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Етрополе, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕТРОПОЛЕ в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвия Т. Евстатиева

при участието на секретаря Климентина Анг. Чикова
като разгледа докладваното от Силвия Т. Евстатиева Гражданско дело №
20231830100390 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 . ГПК,

Предявен е положителен установителен иск с посочена правна квалификация чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал.1, т.2 ГПК, вр. чл. 47, ал. 5 – за признаване за установено между страните, че ответникът П. Л. П. с ЕГН *****, дължи на „А.“ ЕООД, сума в общ размер 389,11 лева, както следва: сумата в размер на 200,00 лева, представляваща главница, произтичаща от Договор за паричен заем № 225936/26.10.2018 г.; сумата в размер на 88,85 лева, представляваща неустойка по чл. 6.2 от Договора за паричен заем № 225936/26.10.2018 г.; сумата в размер на 6,68 лева, представляваща възнаградителна лихва върху главницата по Договор за паричен заем № 225936/26.10.2018 г., за периода от 26.10.2021 г. до 26.11.2021 г.; сумата в размер на 23,26 лева, представляваща законна лихва за забава върху главницата по Договор за паричен заем № 225936/26.10.2018 г. за периода от 26.11.2018 г. до 22.08.2023 г. и сумата в размер на 70,32 лева, представляваща неплатена дължима такса.

Ищецът твърди, че на 26.10.2018 г. ответникът П. Л. П. е сключил договор за потребителски кредит с № 225936 със „С.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ул. „С.“ № **, ет. *, по силата на който на ответника е предоставена в заем паричната сума от 200,00 лева, която той се е задължил да върне в срок до 26.11.2018 г., заедно с начислената върху нея лихва /съгласно уговореното с договора/. Твърди се, че договорът е сключен по електронен път по силата на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/. Твърди, че ответникът не е

изпълнил в срок поетото от него договорно задължение за предоставянето на обезпечение в тридневен срок от сключването на договора, поради което дължи неустойка в размер на 70,32 лева. Твърди се, че ответникът не е изпълнил и задължението си да върне предоставената му в заем парична сума в цялост, поради което дължи и договорна лихва върху главницата в размер на 6,68 лева, лихва за забава върху главницата в размер на 23,26 лева, както и неплатени такси в размер на 88,85 лева.

Твърди се, че съгласно Договор за продажба и прехвърляне на вземанията /цесия/ от 21.07.2022 г. „С.“ ООД като цедент е прехвърлило своите вземания срещу длъжника по описания по – горе договор за потребителски кредит на цесионера „А.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С.. Твърди се, е ответникът – длъжник е уведомен за извършената цесия.

Твърди, че във връзка с неизпълнените договорни задължения на ответника, „А.“ ЕООД е депозирало заявление до РС – Етрополе по реда на чл. 410 ГПК, във връзка с което е образувано ч.гр. дело № 307/2023 г. по описа на съда и по което е издадена съответна заповед за изпълнение срещу П. Л. П..

С исковата молба се претендират разноски, включително и тези – сторени в заповедното производство, в общ размер 275,00 лева.

В срока за отговор на исковата молба ответникът – чрез назначения му особен представител оспорва иска като неоснователен и недоказан. Сочи се, че към исковата молба не са представени доказателства за наличието на надлежни договорни отношения между ищеца и ответника; че е налице нищожност на процесния договор с императивните изисквания на Закона за потребителския кредит и Закона за предоставянето на финансови услуги от разстояние, с оглед на което същият не е породил правно действие и даденото по него е при начална липса на основание. В този смисъл особеният представител на ответникът излага подробни аргументи, като алтернативно прави възражение за това, че вземанията на кредитора са погасени по давност.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не изпраща представител, като е депозирал становище във връзка с отговора, с което поддържа така предявените искове, като подадени в срок от страна, имаща правен интерес; поддържа, че е налице редовно сключен договор за паричен заем от разстояние и неизпълнение по този договор, във връзка с което са настъпили съответните вземания; излага становище за надлежно сключен договор за цесия, за който ответникът – длъжник е уведомен с изпращане на имейл на посочената в договора електронна поща на 23.08.2022 г., алтернативно – моли да се приеме, че ответникът е надлежно уведомен за настъпилата цесия чрез подаването на исковата молба.

В съдебно заседание ответникът – чрез назначения му особен представител адв. И. А. от САК оспорва исковите претенции по аргументите, изложени в отговора.

От събраните по делото доказателства, обсъдени във връзка със становищата на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

На 26.10.2018 г. ответникът П. Л. П. е сключил договор за паричен заем кредитен с № 225936 със „С.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., по силата на който на ответника е предоставена в заем паричната сума от 200,00 лева, която той се е задължил да върне в срок до 26.11.2018 г., заедно с начислената върху нея договорна лихва в размер на 6,68 лева /съгласно уговореното с договора/. Съгласно същия договор, във връзка с експресното разглеждане на заявката за отпускането на паричния заем е начислена такса в размер на 70,32 лева. Договорът е сключен като такъв от разстояние, по електронен път по смисъла на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/. За сключването му ответникът е предоставил данните от личната си карта, имейл - адрес и е извършил запитване в електронен формат чрез сайта на дружеството – кредитодател. В рамките на около половин час, за времето от 12:49 до 13:20 на 26.10.2018 г. ответникът П. Л. П. е провел комуникация в онлайн – платформата на „С.“ ООД, в хода на която същият е заявил предпочитания от него размер на кредита, валута, начин на изплащането на отпуснатата сума и срок на връщането ѝ /погасяване/; декларирал е верността на предоставените от него лични данни и факта на запознаването му с общите условия за кредитиране по този вид договори, след което е бил генериран договор за паричен заем кредитен с № 225936/26.10.2018 г. След това паричната сума по договора в размер на 200,00 /двеста/ лева е била наредена в полза на ответника П. П. чрез системата за електронни плащания ePay, за което е начислена такса в размер на 2,17 лева.

След усвояването на посочената парична сума, ответникът не е изпълнил задължението си да я върне до 28.11.2018 г., когато е бил падежът, съгласно сключения договор и уговорените в него клаузи.

На 21.07.2022 г. между „С.“ ООД /в качеството му на цедент/ и „А.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С. /в качеството му на цесионер/ е сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземанията /цесия/, по силата на който на последното дружество са прехвърлени вземания на „С.“ ООД по договори за кредит, включително по

паричен заем кредитен с № 225936/26.10.2018 г., видно от приложението към посочения договор за цесия /л. 76 по делото/.

Всички описани по – горе факти съдът установи като безспорни от представените от ищеца и приети като доказателства по делото документи: договор за паричен заем кредитен № 225936, сключен на 26.10.2023 г., с приложено към него извлечение от лот – файловете, касаещи комуникацията между кредитодателя и кредитополучателя и договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 21.07.2022 г. между С.“ ООД /в качеството му на цедент/ и „А.“ ЕООД, с ЕИК *****/в качеството му на цесионер/, ведно с приложение към него.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран с положителен установителен иск по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал.1, т.2 ГПК.

По така предявените икове в тежест на ищеца е да докаже, при условията на пълно и главно доказване, вземането си на претендираното договорно основание /договор за цесия/ в претендирания размер; изправността на цедента - наличието на сключен договор за паричен заем между ответника и „С.“ООД; факта на предоставянето и усвояването на твърдяната парична сума; настъпилия падеж и конкретния размер на дълга, който се претендира, както и това, че ответникът е бил уведомен за извършената цесия по реда и условията на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

С оглед съдържанието на исковата молба в тежест на ответника, при условията на обратно доказване, е да докаже твърдените факти относно липсата на валидно облигационно правоотношение между „С.“ ООД и ответника; липсата на изпълнение от страна на кредитодателя, т.е. липсата на плащане в полза на ответник; липсата на уведомяване на ответника – длъжник за извършената цесия относно процесните вземания и погасяването на тези вземания.

Съгласно чл. 9 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/ договорът за кредит е този, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и

същи вид за продължителен период от време, при което потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК формата за действителност на договора за потребителски кредит е писмена такава - на хартиен или друг траен носител; по ясен и разбираем начин; в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Дефиницията на понятието "траен носител" се съдържа в § 1, т. 10 ДРЗПК, като това е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация. Законът за потребителския кредит допуска възможността договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние, като в този случай /съгласно чл. 5, ал. 9 ЗПК/, кредиторът трябва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр. Когато договорът за предоставяне на потребителски кредит е сключен по инициатива на потребителя чрез използването на средство за комуникация от разстояние по смисъла на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/, което не позволява предоставяне на преддоговорната информация на хартиен или друг траен носител, както и в случаите по чл. 5, ал. 10 ЗПК/при използването на телефон като средство за комуникация или друго средство за гласова комуникация от разстояние/, кредиторът, съответно кредитният посредник, предоставя преддоговорната информация посредством формуляра по чл. 5, ал. 2 ЗПК незабавно след сключването на договора за потребителски кредит. Изискванията за предоставяне на финансови услуги от разстояние са регламентирани в ЗПФУР, като според чл. 6 договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация - едно или повече. Дефиниция на понятието "финансова услуга" се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗПФУР - това е всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно посредничество, както и

предоставяне на платежни услуги, а на "средство за комуникация от разстояние" в § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, в който е посочено, че това е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя.

Разпоредбата на чл. 18, ал. 1 ЗПФУР задължава доставчика да доказва, че е: 1/ изпълнил задълженията си предоставяне на информация на потребителя; 2/ спазил сроковете по чл. 12, ал. 1 или 2 и 3/ получил съгласието на потребителя за сключването на договора и, ако е необходимо, за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор. За доказването на електронните изявления се прилага Законът за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /ЗЕПЕУУ/, като изявленията, направени чрез електронна поща, са записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях – чл. 18, ал. 2 и ал. 3 ЗПФУР.

Електронното изявление е предоставяне в цифрова форма словестно изявление, което може да съдържа и несловесна информация, а електронното изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено, съставлява електронен документ /виж чл. 2 и чл. 3 ЗЕПЕУУ/. Същото се счита за подписано при условията на чл. 13 ЗЕПЕУУ, като за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Законът придава значение на подписан само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис /виж. Чл. 13, ал. 3 ЗЕПЕУУ/, но допуска и страните по даден договор, в отношенията помежду си, да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен /виж чл. 13, ал. 4 ЗЕПЕУУ/.

Когато всички горепосочени предпоставки са налице е създаден подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава по смисъла на чл. 180 ГПК и чл. 18, ал. 3 ЗПФУР. Възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл. 184, ал. 1, изр. 1 ГПК, той се представя по делото именно върху такъв носител, във вид на препис от

страната.

И хартиените, и електронните документ могат да бъдат представени и приети като писмено доказателство при наличие на съдебен спор между страните. Когато документът е подписан, той доказва не само, че материализираното в него изявление е направено, но и че същото изхожда от лицето, подписало документа като негов издател. Това е формалната доказателствена сила на документа. В съдебен процес, правилата за подписан и неподписан документ се прилагат в еднаква степен и за електронни и за хартиени документи. Неподписаният частен документ не е нищожен или недопустим като доказателство. Неговото авторство обаче трябва да се доказва с други доказателствени средства, защото съдът не е обвързан от формалната доказателствена сила на подписа. Аналогично е и при неподписания електронен документ. Последният също може да предизвика правни последици /в този смисъл са Определение № 114 от 22.01.2014 г. по гр. д. № 5892/2013 г. на ВКС и Решение № 70 от 19.02.2014 г. по гр. д. № 868/2012 г. на ВКС и други/. Разбира се, лицето, което се ползва от документа следва да докаже кой е автора, а правоприлагащият орган ще преценява тежестта на този документ с оглед всички други доказателства по делото.

Настоящия съдебен състав намира, че от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установява, че доставчикът е спазил изискванията на чл. 18, ал. 1 ЗПФУР. С оглед на това следва да се приеме за доказано сключването на договор за кредит от разстояние, респ. наличието на валидно облигационно правоотношение между „С.“ ООД и ответника. Съгласно посочения договор кредиторът е сладвало да предостави на ответника паричната сума от 200,00 лева, който се е задължил да я върне, във вид на една вноска, в едномесечен срок – до 26.11.2018 г. Съгласно т. 3.7 от договора, ответникът е приел да върне сумата с начислен върху нея годишен лихвен процес в размер на 40,08% при ГПР – 45,46%. Независимо от обстоятелството, че процесния договор е представен на хартиен носител без частна заверка, видно от неговото съдържание и от съдържанието на приложените към него лот-файлове относно проведената кореспонденция по повод сключването му, в него са изписани личните данни на ответника и имейл – адрес, които навеждат на извода, че именно с него е сключен процесния договор. Наред с това, видно от приложената като доказателство по делото справка с № 2000000163533737/26.10.2018 г. /която е частно

заверена, макар и във вид на копие/ на ответника е била преведена посочената парична сума чрез системата за електронни плащания ePay с посочено основание „заем съгл. дог.225936, респ. доказва се усвояването на посоченото сума от страна на ответника. В този смисъл и с горепосочените аргументи не се приемат за основателни възраженията на ответника относно липсата на валидно облигационно отношение между ответника и „С.“ ООД, респ. неговата нищожност поради противоречие с императивните правни норми на Закона за потребителския кредит и Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние.

Не се явява основателно и възражението на ответника относно това, че договорът е сключен при наличието на неправомерна клауза, в частност посочения ГПР в размер от 40,46%. Същият е в размера, предвиден в императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, тъй като не надхвърля максималния за този период ГПР от 50 % /изчислен с помощта на калкулатор на НАП/. В настоящия случай е налице необезпечен потребителски кредит, който е с по – висок риск, поради което е допустимо да бъде уговорен и по – голям размер на възнаградителната лихва, което, обаче не противоречи на общоприетите разбирания за честно и добросъвестно сключване и изпълнение на договорите. За такива кредити законодателят е предвидил възможността за оскъпяването на кредита до сумата в размер на пет пъти законната лихва, която към момента на сключването на договора е била около 10 % /изчислена с калкулатор на НАП/. Именно с оглед на това уговореният размер на възнаградителната лихва, а от там и на ГПР, е в рамките на закона.

Неоснователно се явява и възражението на ответника относно това, че не му е било съобщено за извършената цесия на вземанията на „С.“ ООД към „А.“ ЕООД. Договорът за цесия се дефинира като такъв, при който се осъществява промяна в облигационната връзка, чрез промяна на активната страна в нея. С този договор се отстъпва едно вземане от досегашния му носител на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Предмет на договора е прехвърлянето на вземане, което следва да съществува, към момента на сключване на договора и да е прехвърлимо. От тези общи правила се извежда и действието на цесията спрямо страните по нея, спрямо длъжника и спрямо трети лица. Със сключване на договора, т.е. с постигане на съгласие, вземането преминава от цедента /неговия носител към същия момент/ върху

цесионера /приобретателя на вземането/. Последният придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало към същия момент, заедно с акцесорните му права /по арг. от чл. 99, ал. 2 ЗЗД/. Неоснователно е релевираното в отговора на исковата молба възражение, че предвид непредставянето на „Приложение 1“ към договора за цесия не може да стане ясно дали вземането на цедента към ответника е прехвърлено на цесионера и в какъв размер. Това приложение е представено от ищеца при условията на чл. 143, ал. 2 ГПК, като видно от същото, вземането спрямо ответника е сред прехвърлените по процесния договор за цесия.

Настоящият съдебен състав приема за недоказани твърденията на ищеца относно това, че ответникът – длъжник е уведомен за посочената цесия по телефон /посочено в исковата молба/ и имейл /посочено в становището относно отговора при условията на чл. 143, ал. 2 ГПК/. За тези свои твърденият ищецът не е релевирал никакви доказателства, поради което съдът приема тези факти за недоказани.

Наред с горното, обаче, предвид изричното пояснение на ищеца /изложено в становището относно отговора по реда на чл. 143, ал. 2 ГПК/ съдът приема, че на ответника е съобщено за настъпилата цесия с връчването на исковата молба и приложенията към нея, едно от които е процесния договор за цесия. Безспорно е в теорията и в практиката, че по отношение на длъжника, цесионният договор няма действие, докато цесията не му бъде съобщена от цедента /по арг. от чл. 99, ал. 4 ЗЗД/. В трайната практика на ВКС се приема, че поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен от цедента за извършената цесия, цесията следва да се счита за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане /решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о.; решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о.; решение № 78 от 09.07.2014 г. по т.д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т.о./. Съдебната практика приема изнично и това, че уведомяването на цесията може да стане и по отношение на особения представител на ответника /определение № 271/31.05.2018 г.по т.д. № 193/2018 г.на ВКС,I т.д. В настоящия случай, с

подадената искова молба "А." ЕООД изрично е посочил, че към исковата молба прилага и договор да цесия. Видно от съобщение за връчване /л.55 по делото/, на 29.11.2023 г. на ответника – чрез особения му представител, е връчен препис от исковата молба с приложенията към същата. Нито върху съобщението, нито в подадения отговор на исковата молба ответникът е релевирали възражение, че не е получил преписа от молбата с приложенията към нея.

Поради гореизложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че е налице надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр.1 от ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Наред с горното, обаче, съдът следва да произнесе и относно основателността на предявените претенции за вземания, чието установяване като дължими по отношение на ответника се претендира. Предвид изложените по – горе аргументи, досежно приетото за валидно възникнало облигационно отношение между ответника и цедента по процесния договор за цесия и с оглед обстоятелството, че цесионера е реализирал съдебно правото си за предявяване на вземанията си по това правоотношение преди изтичането на петгодишната давност за това /виж. Чл. 110 ЗЗД/, съдът счита, че претенцията относно дължимостта на главницата в размер на 200,00 лева се явява напълно основателна. С оглед на това следва да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи тази сума на ищеца. В този смисъл възражението на ответника относно недължимостта им поради изтекла по отношение на това вземане погасителна давност не се явява основателно. Давността се счита за прекъсната в момента на съдебното предявяване на вземането от страна на ищеца, направено на 29.08.2023 г., когато е подадено заявлението по чл. 410 ГПК, по повод на което е издадено процесната заповед за изпълнение срещу ответника в полза на ищеца. С оглед на това претенцията за установеност на задължението на ответника спрямо ищеца на сумата от 200,00 лева, представляваща главница по посочения договор, се явява основателна, респ. в тази част искът следва да бъде уважен. Предвид диспозитивното начало в гражданския процес и липсата на искане в петитума на молбата относно присъждането на законна лихва върху тази сума, считано от датата на подаването на заявлението по чл. 410 ГПК, съдът не може да разширява предмета на делото и да се произнася по този въпрос,

респ. не дължи произнасяне по него.

По отношение на претендираните договорна лихва /в размер на 6,68 лева/ и мораторна такава /в размер от 23,26 лева/ лихва, обаче, направеното от ответника – чрез особения му представител възражение за настъпила погасителна давност, се явява основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и за други периодична плащания. С оглед на това съдът приема, че възможността на ищеца да претендира посочените вземания е погасена по давност преди датата, на която е заявил съдебно това /29.08.2023 г./, тъй като тази възможност се е преклудирала с изтичането на тригодишния давностен срок за това, който е изтекъл на 26.11.2021 г. Именно с оглед на това претендирането на тези суми като установени задължения на ответника спрямо ищеца се явява неоснователно и не следва да се уважава.

По отношение на претендираното вземане като неустойка , договорена в чл. 6.2 от процесния Договор за паричен заем, в размер на 88,85 лева, съдът приема претенцията за това вземане за неоснователна и недоказана. В гражданско – правната наука неустойката се определя като договорно или нормативно предварително определяне на отговорността на длъжника за пълното или ненадлежащото изпълнение на задължението му по даден догов. Като правен институт неустойката е уредена в чл. 92 от Закона за задълженията и договорите и в чл. 309 от Търговския закон /касателно договорните отношения между търговци/. По своята същност неустойката се изразява в задължение за плащане на определено обезщетение, но за разлика от задължението за обезщетение на вредите от неизпълнението, нейният размер следва да е предварително договорен. В представения и приет като доказателство по делото Договор за паричен заем не е посочена клауза за дължимост на неустойка при неизпълнение на поетите от длъжника договорни задължения. Изобщо липсва клауза с посочен № 6.2. С оглед на всичко това претенцията на ищеца за признаване за установено по отношение на длъжника за дължимостта на паричната сума от 88,85 лева като неустойка се явява напълно неоснователна.

Съдът счита за неоснователна и претенцията относно присъждането за установено за дължимостта на такса в размер 70,32 лева. С разпоредбата на чл.10а, ал. 2 ЗПК се забравяна на кредиторите да изискват заплащане на такси

и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Още повече в самия договор липсва описание на дефиницията „експресно разглеждане са документи/заявки за отпускане на кредита“, за да може да се извърши съответна преценка за реално предоставяне на услуга или за превратно въвеждане на допълнителни такси в тежест на потребителя, без тези такси да са включени в годишния процент на разходите. С оглед на това посочените клаузи и начислените разходи във връзка с тях се явяват неравноправни по смисъла на чл. 143, ал.1 ЗЗП, доколкото неравноправна е всяка „уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя“ и доколкото последващото изброяване на хипотези в чл. 143, ал. 2 ЗЗП не са изчерпателно дадени /в този смисъл и Решение № 345/09.01.2019 г. на ВКС по т.д. № 176018 г., II т.о., ТК/. С оглед на това съдът счита, че в цитираната клауза на процесния договор и с начислената във връзка с нея такса, във вреда на заемателя са начислени задължени, които, като сума, се равняват на почти половината от стойността на предоставената в заем парична сума. В този смисъл претенцията на ищеца за установяването на дължимостта на сумата от 70,32 лева се явява недопустима поради противоречието ѝ с императивните правни норми, респ. не следва да се уважава.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78 ал.1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените от него разноси по делото. Същият е претендирал размер на разноси на стойност 275,00 лева, от които по 100,00 лева юрисконсултско възнаграждение в исковото и заповедното производство; 25,00 лева държавна такса в заповедното производство и 50,00 лева държавна такса в исковото производство. По отношение на последната посочена сума следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 4 ГПК при предявяването на иск за установяването на вземането по заповед за изпълнение се донася дължимата държавна такса. В случая дължимата такава е била в размер на 25,00 лева, а не на 50,00 лева. Фактът на плащането на по – голяма такса от страна на ищеца, не обосновава задължението на съда да я присъди в тежест на ответника по уважения иск, тъй като това се явява недопустимо. В случая ищецът може да заяви връщане на надвнесената от него държавна такса по съответен начин.

Във връзка с всичко горепосочено и предвид частичното уважаване на предявените с иска претенции съдът счита, че следва да изчисли размера на претендираните от ищеца разноси в техния допустим размер от 250,00 лева,

както следва: уважената част от иска, умножена по допустимия размер на разските, делено на претендираната с исковите претенции парична сума, т.е. 200,00x250,00:389,11 лева, което прави сума в размер на 128,50 лева.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на П. Л. П. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес в гр. Е.****, че дължи на „А.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С.****, сумата в размер на 200,00 лева, представляваща главница, произтичаща от Договор за паричен заем № 225936/26.10.2018 г., сключен между „С.“ ООД и П. Л. П., като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част за признаване на установено по отношение на П. Л. П., с ЕГН *****, че дължи на „А.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., сумата в размер на 88,85 лева, представляваща неустойка по чл. 6.2 от Договора за паричен заем № 225936/26.10.2018 г.; сумата в размер на 6,68 лева, представляваща възнаградителна лихва върху главницата по Договор за паричен заем № 225936/26.10.2018 г., за периода от 26.10.2021 г. до 26.11.2021 г.; сумата в размер на 23,26 лева, представляваща законна лихва за забава върху главницата по Договор за паричен заем № 225936/26.10.2018 г. за периода от 26.11.2018 г. до 22.08.2023 г. и сумата в размер на 70,32 лева, представляваща неплатена дължима такса.

ОСЪЖДА П. Л. П. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес в гр. Е.**** да заплати на „А.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С.****, сумата в размер на 128,50 лева, съгласно уважената част от предявения иск.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчване на съобщение пред Софийски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Етрополе: _____